

den Bemyndigelse, som man ellers vil give Ministeren i dette Lovforslag, at nævne dette, og jeg skulde derfor være meget tilhøvelig til at tro, at Udvalget vilde lade dette Spørgsmaal falde bort mellem anden og tredje Behandling, saa Forslaget kom til at lyde saaledes: „Ege med indenrigst Fart kan behandles Farten paa og fra Steder, imod Best o. s. v. med vedføjet Slutningsbestemmelse i Regjeringens eget Forslag § 3 og Indførelsen af vor Ændring om Liden for disse Bestemmelers Krafttræden. Jeg kommer dernæst til selve Lovforslaget, Forstaaelsen af disse 4 Linier: „Farten paa og fra Steder der imod Best“ o. s. v., i Forbindelse med Slutningsbestemmelsen, som jeg har henvist til, og der kan jeg ikke skjønne rettere, end at den høitærede Minister er berettiget til at stille de Betingelser, de Forhandlinger med andre Regjeringer, som han maatte føre med Hensyn til Benyttelsen af denne Bemyndigelse, som han finder passende. Der staar ikke i vort Forslag, at der skal fordres fuld Gjennemførelse mellem alle fremmede Havne og vore Havne, saaledes at, naar vi give de Stibe fri, der komme fra disse Havne til os, saa skulle vi ogsaa være fri hos dem; men der staar heller ikke det Modsatte, altsaa ligger det selvfølgelig i Sagens Natur, at den høitærede Finantsminister kan gjøre dette til Betingelse for at anvende den Bemyndigelse, her er sat. Saaledes som Forslaget foreligger nu, er dette givet med Hensyn til det Andet, om den høitærede Minister kan sætte det i Værk efterhaanden, altsaa delvis, i mere indskrænket Omfang, end der er nævnt, saa er det selvfølgelig, at dette ogsaa ligger i vort Forslag, hvilket navnlig kan ses af Slutningsbestemmelsen af § 3, naar det der udtrykkelig kommer til at hedde: „Hvorvidt Farten paa og fra disse Steder vil være at behandle“ o. s. v., og „Tidspunktet for disse Bestemmelers Krafttræden bestemmes af Kongen“, deri ligger utvivlsomt, at Bemyndigelsen kan anvendes delvis for enkelte Dele af vort Lands og enkelte Dele af det paagjældende fremmede Lands Kyststrækning indenfor de Linier, der nævnes i Forslaget, Kæylen—Lindesnæs, Kalmar—Rügenwalde. Forsaa vidt kunde jeg ogsaa sige, at selve Bestemmelsen udelukker ikke, at den høitærede Minister kunde blive staaende foreløbig ved at gennemføre sit eget Forslag i § 3, naar ikke dertil behøvedes nogen særlig Forhandling; men jeg tror dog at turde udtale den fulde Forvisning, at en saa indskrænket Gjennemførelse af Lovforslaget vilde Ministeren ikke selv gaa til efter det Niemed, der er med Forslaget, de Forhandlinger, der ere førte, og den naturlige Forstaaelse, som selve Sagen giver. Men efter min Opfattelse, og jeg tror ikke der at blive modsagt af noget Medlem af Udvalget, er det utvivlsomt, at der i Forslaget ligger en Bemyndigelse for Ministeren

til foreløbig at kunne give det den mere indskrænkede Føldestigelse, jeg har omtalt. Den høitærede Minister gav det en yderligere Indskrænkning, den nemlig, at han tænkte, at det kunde anvendes paa enkelte danske Havne og enkelte fremmede Lands Kyststrækninger, men en saadan Gjennemførelse af Forslaget vilde jeg anse for en Umulighed, og kunde det tænkes, at nogen Minister vilde gennemføre Forslaget paa en saa speciel Maade, maatte man formentlig forvare sig derimod ved Ændringsforslag. Jeg er imidlertid overbevist om, at om en saadan Gjennemførelse kan der ikke være Tale, idet det da vistnok vilde være naturligt at tænke sig den hele Sag ordnet paa den Maade, at man for Exempel enedes med den svenske Regjering for dens Havnens Vedkommende fra Kalmar til den nordste Grændse, saa at, naar de Betingelser, man ønskede fastsatte, bleve opfyldte, Bemyndigelsen kunde gennemføres paa dette Punkt, og man har jo allerede i den Henseende en Anvisning i Lovforslagets Motiver, hvor det er udtalt, at der er opnaaet fuld Gjensidighed for adskillige af de svenske Kyststrækninger. Man kunde endvidere tænke sig en lignende Overenskomst med Norge for Strækningen fra den svenske Grændse op til Lindesnæs, og man kunde endelig tænke sig en saadan Overenskomst med den tydske Regjering for visse Dele af de tydske Kyststrækninger, hvor det da var naturligt, først fordi det er den største Del af dem, og dernæst, fordi det tidligere har hørt under vort Lands Lovgivning, at henvende sit Die paa Hertugdømmernes Kyster og endvidere Lübeck—Travemünde. Man kunde, som sagt, tænke sig saadanne Afnit af vore Naboers Kyster mod Syd gjorte til Gjensidighed for Behandling efter dette Forslag, og at der blev opnaaet for saadanne Strækninger — jeg taler ikke om fuld Gjensidighed, thi det ligger nærmest hos Ministeren at faae dette gennemført mere eller mindre stringent —, kun de Betingelser, hvorpaa Ministeren vilde bygge Gjensidigheden; det vilde være saa meget lettere opnaaeligt, som der vistnok allerede er Betingelser for Gjensidighed tilstede, det vil sige lavere Afgifter fra tydsk end fra dansk Side, og fordi der i den Henseende er en Tradition, som meget vilde lette en Overenskomst. Saa have vi endvidere en anden Kyststrækning, Nordtydsklands nordlige Kyst ved Østersjøen, som kunde tænkes som en Del for sig. Jeg nævner dette som et Exempel paa, at man kunde tænke sig, at det paa forskjellig Maade efterhaanden kunde komme vore Statsborgere tilgode, at vi give den Bemyndigelse, som her er Tale om. Jeg haaber, at jeg nu paa tydelig Maade har angivet, hvorledes Udvalgets Forslag maa forstaaes, hvis det, hvad jeg haaber, kommer til at lyde saaledes, som vi have foreslaaet. Jeg skal sige til, at den ærede Finantsministers Udtalelser vilde give Udvalget Anledning til nærmere at drøfte dette Spørgsmaal, og at man forbeholder